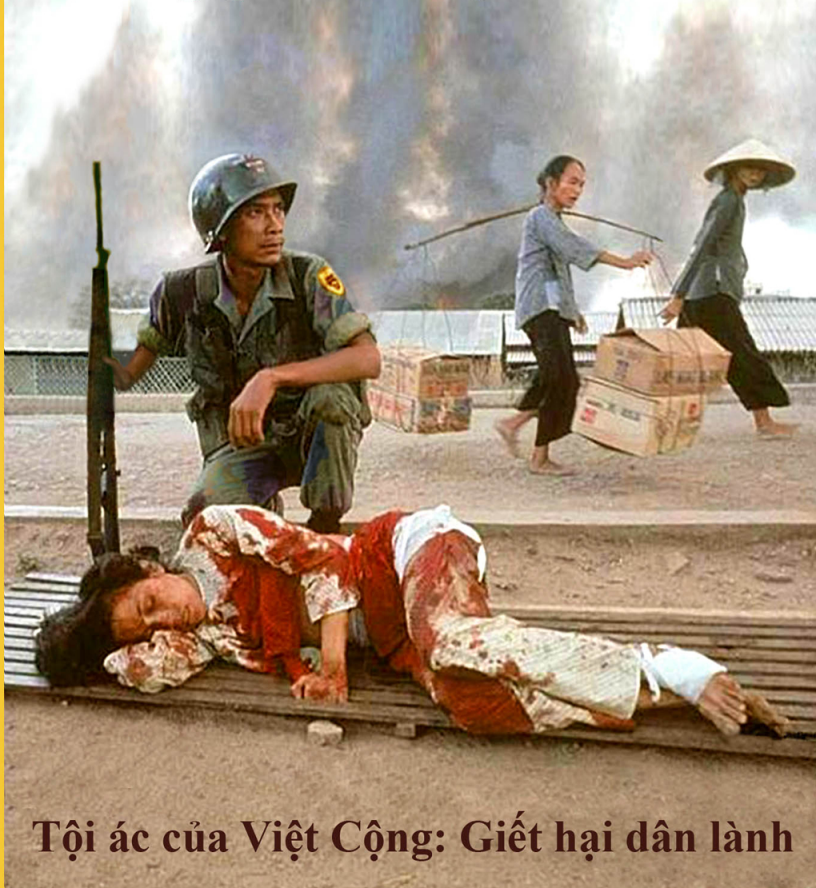

**Vui Xuân Mậu Tuất 2018
Không quên Tết Mậu Thân 1968**

Tội ác của Việt Cộng: Giết hại dân lành

Tập san

Số 52

Biệt Động Quân

CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TỔNG HỘI B.Đ.Q.

Tạp San

BIỆT ĐỘNG QUÂN

Số (52) Tháng 12/2017

CHÂN THÀNH CẢM TẠ
Các Niên Trưởng, Chiến Hữu, Thân Hữu,
Các Cộng Tác Viên
Các Mạnh thường Quân,
Đã đóng góp bài vở, tài chánh
Đề Thực Hiện
TẠP SAN
BIỆT ĐỘNG QUÂN SỐ 52

QUY ĐỊNH CỦA TẬP SAN BÐQ

****

Tập San là cơ quan ngôn luận của Tổng Hội, là mối dây liên lạc của các BÐQ toàn thế giới, là nơi đóng góp, chia sẻ những kinh nghiệm, kỷ niệm vui buồn, xưa và nay, của các BÐQ và gia đình, các chiến hữu, thân hữu, các độc giả, các cháu hậu duệ.

BBT mong muốn nhận bài vở của quý độc giả thuộc các thành phần, theo mọi thể loại. Tuy nhiên khi chọn đăng, sẽ áp dụng một số quy định sau:

1-Tuyệt đối không có tính cách tuyên truyền, cổ vũ hay ca tụng Chủ Nghĩa Cộng Sản, hay con người Cộng Sản.

2-Không đả kích hay bôi nhọ, bới móc đời tư của bất cứ ai, trong bất cứ giai đoạn nào. Trường hợp phải đề cập đến cá nhân, xin khách quan, tôn trọng sự thật.

3-Bài viết gửi cho Tòa soạn, quý vị nên dùng Email Attachment, hoặc burn vào CD, gửi theo Bưu điện (có thể dùng VNI, VPS, hoặc Unicode). Nếu viết tay, xin viết một mặt giấy, rõ ràng, đừng tháu quá.

4-Chúng tôi tùy nghi chọn đăng những bài nhận được, và xin phép cắt bỏ, sửa chữa những đoạn, hay chữ nào không hợp với chủ trương, đường lối của Tập San, miễn là không làm lệch lạc nội dung của bài viết.

5-Khi gửi bài, ngoài bút hiệu, xin ghi rõ tên thật, địa chỉ email, số điện thoại, để tiện liên lạc. Chúng tôi không gửi lại các bản thảo đã gửi cho Tập San.

6-Xin đừng gửi cho các báo khác các bài đã gửi cho Tập San, và ngược lại.

**TỔNG HỘI BIỆT ĐỘNG QUÂN QLVNCH
TẬP SAN BIỆT ĐỘNG QUÂN
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TỔNG HỘI B.Đ.Q.**

***

Tổng Hội Trưởng: BĐQ NGUYỄN MINH CHÁNH
Email: chanh.k16@netzero.com

***

- Chủ Nhiệm: TRẦN TIỄN SAN
- Chủ Bút: TRẦN NGUYỄN CÔNG
- Tổng Thư Ký: NGUYỄN THẾ ĐÌNH
- Thủ Quỹ: BÙI QUANG LÂM

***

**ĐỊA CHỈ TÒA SOẠN
10200 Bolsa Ave Sp #101
Westminster, CA 92683**

Trần Tiến San: 714-839.9601

Nguyễn Thế Đình: 714-379.0873

Trần Nguyễn Công: 703-323.0598

EMAIL TÒA SOẠN
santientran@sbcglobal.net

Website Tổng Hội: www.bietdongquan.org

Group BĐQ: bietdong@yahoogroups.com

CHIÊU NIỆM TỬ SĨ

Gom ánh sao trời đêm mặc niệm
Nén hương thấp muện cuối trời xa
Nâng chén thiên thu mời Tử Sĩ
Truy điệu anh linh chốn quê nhà

Vi Hạ

Mục lục

Đề Mục	Tác Giả	Trang
1-Phần đầu	Ban Biên Tập	1
2-Thư Tổng Hội	Nguyễn Minh Chánh	7
3-Vui Xuân Quên Nhiệm Vụ	Captovan	9
4-Tết Mậu Thân	Hoàng Đức	39
5- Tháng Ba Nghiệt Ngã	Nguyễn Trãi	49
6-DakPek Những Ngày Hạ Bùn BÐQ Võ Thọ		65
7-Bên Bờ Sông Ba	BÐQThảo Nguyên	79
8-Trận Đánh Đầu Tiên ...	Nguyễn Tiến Qua	91
9-Trước Thềm Xuân Hoà Bình	Huy Văn	101
10-Vượt Trường Tình	Văn Nguyên Dương	111
11-Những Mùa Xuân Thuở Ấy	Phạm Tín An Ninh	125
12-Góc Trời Thiên Thu	Trang Luân	143
13-Tiếng Dương Cầm Lưu Lạc	Tiên Sha	159
14-Cái Chết Của Bin Laden	Nguyễn Chánh Dật	179
15-Tình Em Pha Lê	Thủy Lâm Sinh	187
16-Pho Tượng Đồng Đen	Tường Lam	197
17-Vườn Thơ		213
Thu Phai Hay Lá Thay Lòng	Nhát Phương	214
Câu Chuyện Cũ	Nguyễn Hiệp	216

Lúc Phân Vân	Huy Văn	217
Ơi Huế Của Vời Xa	dht	219
Mây Ngàn Bay	Nguyễn Ngọc Hương	221
Hãy Tinh Con Mê	Letamanh	222
Tình Chiến Binh	Phạm Kim Khôi	224
18-Nô lệ thế kỷ 17	Trương An & Trần N. Công	225
19-Luận về chữ nghĩa của VC	Trần Khương Bình	235
20-Thư gửi Bạn	Forget me not Đà Lạt	245
21-Rơi Buồn Một Chiếc Lá Xanh	Đông Hương	249
22-Khúc Hồi Quang	Tình Hoài Hương	257
23-Cắt Bỏ Lưỡi Gà Vòm Họng	Bác Sĩ Tôn Thất Hứa	275
24-Tia Nhìn Tím Lá	Nhật Phương	281
25-Trông Niệm Để Tiến Bước	Phạm Quốc Bảo	293
26-Khi Vợ Ốm	Thiên Lý	307
27-Nghĩa Trang Vào Thu	Phạm Gia Đại	323
28-Huynh Đệ Chi Binh	Nguyễn Minh Chánh	327
29-Báo Cáo Tài Chánh	Ban Biên Tập	334
30-Trả Lời Thư Tín	Thiên Nga	349
31-Phân Ưu	Tập San BDQ	352

THƯ TỔNG HỘI

Thưa quý Niên Trưởng, quý Chiên Hữu và gia đình, Quý thân hữu, độc giả.

Thay mặt Ban Chấp Hành Tổng Hội Biệt Động Quân và chương trình Huynh Đệ Chi Binh, chúng tôi kính chúc quý vị và các bạn Xuân Mậu Tuất 2018 hạnh phúc, dồi dào sức khỏe để cùng hơn 90 triệu đồng bào Việt Nam tiếp tục công cuộc đấu tranh đòi hỏi Tự Do Dân Chủ thực sự cho đất nước.

Thưa quý vị,

Xuân năm nay đánh dấu nửa thế kỷ trận chiến Tết Mậu Thân năm 1968, Việt Cộng trắng trợn vi phạm hiệp định hưu chiến trong 3 ngày Tết, đã tàn sát dã man đồng bào vô tội, gây không biết bao nhiêu tang tóc cho nhân dân; đặc biệt tại Huế sau gần một tháng chiếm giữ, chúng đã chém giết, chôn sống mấy ngàn dân lành. Tính từ Tháng Tư Đen năm 1975 đến nay đã hơn bốn thập niên cưỡng chiếm Miền Nam, chế độ độc tài toàn trị vẫn tiếp tục cai trị đất nước bằng bạo lực và súng đạn. Bọn lãnh đạo tìm đủ mọi cách bưng bít thông tin, không để cho người dân biết được thế nào là Tự Do, Dân Chủ, Nhân Quyền. Bọn chúng đã cấu kết cùng nhau để tham ô những lạm, của quyền. Chưa bao giờ xã hội đất nước Việt Nam lâm vào thảm cảnh như ngày nay, phụ nữ phải trần truồng để cho ngoại nhân lựa chọn trước khi được mua về làm vợ

tập thể, hoặc sau đó bị đem bán vào các động mãi dâm. Miền Nam Việt Nam với một dân tộc vốn có truyền thống bao dung, yêu thương đùm bọc trước kia, ngày nay chế độ cộng sản đã đào tạo nên một xã hội dối trá, vô cảm, độc ác man rợ tựa thừa bán khai. Chính vì thế Tổng Hội Biệt Động Quân, trung thành với lý tưởng Quốc Gia Dân Tộc, luôn sát cánh cùng cộng đồng tỵ nạn trong công cuộc đấu tranh đòi hỏi Tự Do, Dân Chủ, Nhân Quyền cho đồng bào Việt Nam. Chúng ta tin tưởng nhờ sự giải thích và hướng dẫn của thể hệ đi trước, lực lượng kế thừa tại hải ngoại phải hiểu được tại sao cộng đồng chúng ta phải tiếp tục chống chủ nghĩa phi nhân, tàn bạo của Cộng Sản và họ sẽ là thành phần nòng cốt trong cao trào đòi tự do dân chủ cho quê hương. Cuộc đấu tranh còn dài và nhiều khó khăn, nhưng chúng ta vững tin chánh nghĩa phải thắng và một ngày không xa chế độ vô nhân tại Việt Nam sẽ cáo chung.

Trong không khí tươi mát của mùa Xuân, một lần nữa thay mặt Tổng Hội Biệt Động Quân, chúng tôi kính chúc quý vị cùng bửu quyền Xuân Mậu Tuất 2018 An Khang, Thịnh Vượng.

California, ngày 10 tháng 12 năm 2017

TM. Tổng Hội Biệt Động Quân

Tổng Hội TrưởngBDQ Nguyễn Minh Chánh

Mậu Thân... Vui Xuân Quên Nhiệm Vụ

Captovan

Hằng năm, cứ vào những ngày giáp tết Nguyên Đán thì ai cũng gặp nó, từ trong đơn vị ra tới ngoài đường phố, mặt tiền các công sở, ở vị trí trang trọng nhất, dễ thấy nhất, nó có cái tên là: “VUI XUÂN KHÔNG QUÊN NHIỆM VỤ”!

Tôi không biết ai khai sinh ra nó nhưng hình như khẩu hiệu này chỉ xuất hiện sau khi xảy ra vụ Mậu Thân. VC xóa bỏ lệnh hưu chiến, bất ngờ tấn công vào phần lớn các quận, tỉnh, thành phố vào dịp Tết Mậu Thân 1968, trong khi hầu như các lực lượng canh gác phòng thủ lãnh thổ địa phương đều “vui xuân quên nhiệm vụ”.

Có người cho rằng Mỹ biết hết mọi kế hoạch của VC sẽ tấn công vào dịp Tết Mậu Thân, nhưng không biết lý do tại sao họ lại im lặng, không thông báo cho VN! Có thể họ muốn áp dụng kiểu chơi “điều hổ ly sơn” để tóm đủ diệt gọn. Ở

thì cứ cho là như thế đi, Mỹ biết, nhưng tình báo và mạng lưới an ninh của VNCH có biết tí gì không?

Thông thường thời gian trước tết, TĐ2/TQLC chúng tôi đi hành quân lùng và diệt địch liên tục để mong đem lại thanh bình cho đồng bào vào những ngày đầu Xuân, chỉ dừng quân trước giờ hưu chiến đêm Giao Thừa chừng vài tiếng đồng hồ để cho anh em binh sĩ có chút thì giờ kỳ cọ, thay bộ đồ sạch đón Xuân mới. Anh em thường gọi đùa đó là những cuộc “hành quân ăn tết” và đã có nhiều Mũ Xanh chết, chẳng bao giờ được trở về đón Xuân cùng đồng đội!

Trước Tết Mậu Thân 1968, TĐ2/TQLC (Trâu Điền) chúng tôi hành quân vùng quận Cai Lậy, Giáo Đức, Cái Bè, tìm diệt mấy đơn vị VC địa phương, giữ an ninh QL4 để hàng hóa miền Tây dễ dàng về thủ đô. Ngày 31/12/67 TĐ2 đã tiêu diệt 2 Tiểu Đoàn Chủ Lực Miền 261 và 262 tại kinh Cái Thia, quận Cai Lậy, hạ tại chỗ 40 mạng và bắt 10 tên. Tuy nhiên Trâu Điền cũng trầy da tróc vẩy, vài đồng đội đã không trở về, trong đó có đại đội phó của tôi là Trung Úy Nguyễn Quốc Chính, K20/VB.

Ngày giáp Tết, TĐ2 về phòng thủ hai bên bờ sông quận Cai Lậy để anh em tắm giặt nghỉ ngơi tại chỗ, đã có một số bầu đoàn thể tử tử Thủ Đức, Saigon xuống, con đem theo bánh chung cho cha, vợ mang bánh dầy cho chồng kèm theo mút me mút sầu riêng để cùng vui xuân, nhưng niềm vui chưa hưởng thì đã sầu chia ly. Đúng giờ giao thừa, giặc tràn về thôn xóm, lệnh báo động bắt anh ra nằm gối đầu súng bên hố chiến đấu thay vì được gối lên váy người yêu! Sáng mùng một tết! “Mất hết” chẳng còn gì chỉ còn mút “sầu riêng” để em ở lại một mình nơi tiền tuyến Cai Lậy còn anh trở về hậu phương thủ đô SaiGòn với súng đạn trên vai ca bài:

Anh Hậu Phương.! Còn Em Nơi Tiền Tuyến.. Chúng Ta Cách Xa Rồi..!”

Minh Về Thành Phố Đây Rồi.

***

Tôi nằm võng đu đưa giữa hai gốc dừa bên bờ sông Cai Lậy để chờ đón Giao Thừa, những điệu Ruby Queen cháy liên tục đỏ môi, qua vòng tròn khói thuốc, tôi dường như trông thấy Nguyễn Quốc Chính cùng các đồng đội vừa tử trận trong cuộc hành quân vừa qua đã không còn quay về để đón Xuân! Tôi nhớ đến những khuôn mặt thân yêu của mẹ già, anh chị em và người tình ở hậu phương, mắt tôi nhìn lên trời cao đầy sao lấp lánh, thấp thoáng vài ánh sáng hỏa châu từ tiền đồn nào đó bay vút lên thay cho pháo bông, tai lắng nghe những bản nhạc Xuân mà lòng buồn đến tã người:

“Đón giao thừa một phen gác đêm..!”

Nếu mai không nở thì con đâu biết..!”

Ngày xuân nâng chén ta chúc.., chúc người binh sĩ lên đường..!”.

Lạ nhỉ! Tại sao đúng lúc cô ca sĩ đang hát câu: “Chúc người binh sĩ lên đường” thì nhạc xuân lại ngưng, chuyển sang điệu nhạc hùng, chờ nghe thông điệp đầu năm của TT chẳng? Nhưng thay vì thông điệp của Tổng Thống chúc tết quốc dân đồng bào cùng chiến sĩ như hằng năm thì lại là tiếng của Phó TT Nguyễn cao Kỳ:

–“Tình hình rất nghiêm trọng, các đơn vị sẵn sàng ứng chiến và đợi lệnh”

Gì nữa đây? Lại đảo chánh chẳng? Chán quá! Không chừng lại bị triệu hồi về thủ đô cứu giá, rồi quân ta đánh quân mình, Mũ Xanh bao vòng ngoài, Mũ Đỏ thủ vòng trong như ngày xưa thì làm sao đây? Nhớ quá khứ, giận

hiện tại, toan móc súng bắn nát đám lục bình trôi trên sông thì nhận lệnh báo động, tất cả ra hầm hố sẵn sàng chiến đấu, vì VC vi phạm lệnh hưu chiến, đang tấn công khắp nơi, kể cả Saigon.

Hú hồn, không phải đảo chánh là tốt rồi, còn VC tấn công ư? Đi tìm cả tuần nay không thấy một mông, nay dẫn xác về thì chờ gì nữa, lúc nào ta cũng sẵn sàng.

Sáng mùng một Tết, Tiểu Đoàn 2/TQLC được không vận bằng trực thăng Chinook từ Cai Lậy về Saigon với quân số 110%. Tại sao lại có con số kỳ lạ thế này? Thừa rằng có một số chị thay quân phục, mang ba-lô leo lên trực thăng theo chàng về tái chiếm Saigon, còn những bà mẹ khác thì ngỡ ngác với những đứa con thơ, bơ vơ giữa đồng trống cô quạnh! Làm cách nào trở lại nhà đây? Số phận người vợ lính thật gian nan.

Trực thăng đổ quân TĐ2/TQL xuống sân cờ Bộ TTM, trước dinh của Đại Tướng TTMT, Đại Tá Ngô Du đón chúng tôi tại đây, ông cho biết tình hình địch và yêu cầu TĐ2 giải tỏa áp lực địch tại trường Tổng Quản Trị, trường Sinh Ngữ, Trung Tâm Ấn Loát, cổng số 2, số 6, v.v... đến chiều tối thì địch tan, tất cả mục tiêu được tái chiếm và TĐ2 phòng thủ đêm trong bộ TTM. Có tiếng kêu trong bụng, hình như từ sáng tới giờ đó chưa có cái gì trong dạ dày, ngày mùng một Tết mà như vậy thì chắc sẽ bị đói cả năm!

Sáng mùng hai, TĐ2 được lệnh tăng phái cho BTL Cảnh Sát Đô Thành, rồi mỗi Đại Đội được phân tán đi một nơi khác nhau, “nơi nào cần thì Trâu Diên có, nơi nào khó có Trâu Diên”. Đại Đội 2 của Đ/Úy Đinh Xuân Lãm thì đánh từ cầu chữ Y đến cầu Tân Thuận. Đại Đội 3 của Trần Văn Thương thì xuống quận 8, bao vây hãng rượu Bình Tây, còn Đại Đội 4 của Vũ Doan và ĐĐ1 của tôi thì bao vây khu vực chùa Ân Quang.

Nhân dịp Xuân lại về, để thay đổi không khí, nghe đánh nhau mãi cũng chán, nghe “nổ” mãi cũng mệt, có nhiều tác giả viết về các trận đánh rồi nên bài viết này tôi không viết về đánh-đám nữa mà xin kể những mẩu chuyện vui buồn bên lề cuộc chiến, “người thật việc thật”, gặp đâu kể đó, những chuyện chưa ai viết hoặc viết sai sự thật.

BẮT SỐNG VC TRONG BỘ TTM.

Ngày đầu tiên đổ bộ trực thăng xuống sân cò bộ TTM, vác súng đi khơi khơi trước dinh của Đại Tướng TTMT mà không bị Q.C bắt nhốt cũng thấy vui vui, nhất là đêm đó được ngủ bên ngoài hàng rào của cư xá sĩ quan cao cấp. Cư xá SQ yên lặng quá, tôi không sợ VC từ trong cư xá bò ra mà lo là lính tôi lại bò vào trong lục soát thì tôi bị đi tù là cái chắc, vì gần Mặt Trời nên lo xa vậy thôi chứ anh em tôi ngoan lắm.

Nửa đêm về sáng, Thiếu Uy Huỳnh Vinh Quang Trung Đồi 14 báo có VC bò vào tuyến phòng thủ, thông thường thì cứ ra lệnh bóp... cò một phát là xong, nhưng nằm ngay trong TTM, cần sự yên lặng để các quan lớn nghỉ ngơi, phần khác sợ có anh em ta lạc đàn nên tôi ra lệnh cho Quang phải bắt sống. Tên “VC” bị bắt là Vũ Khắc Quý, cấp bậc trung sĩ, nhân viên ban văn thư thuộc phòng TQT hay P1 gì đó của Đại Tá Hồ. Quý chính là con của cô ruột tôi, tôi hỏi hắn:

Tại sao chú mày lại kẹt trong này, chui ở đâu ra đây?

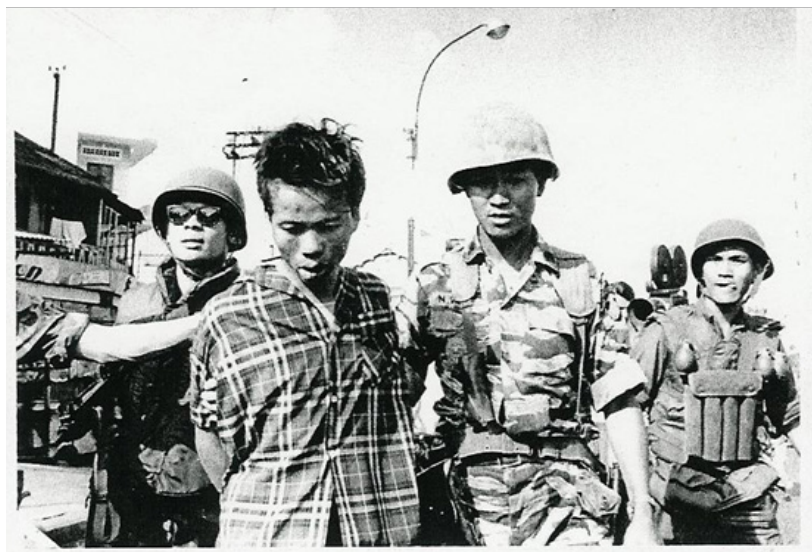
Phiên em trực đêm giao thừa, em chui trong ống cống từ đêm qua.

Hú hồn thằng em, coi như tôi đã tặng bà cô một món quà Tết quý giá.

BẮT VC BẦY LỚP TẠI CHỢ LỚN

Sáng mùng 2 Tết, Đại Đội 4 của Vũ Đoàn Doan và Đại Đội 1 của tôi được “đi lễ” chùa Ấn Quang, tới nơi thì thấy một số anh em Cảnh Sát Dã Chiến ẩn hiện núp sau những cột điện xung quanh chùa, toàn bộ khu vực khói lửa ngập trời, đì đùng súng và pháo nổ khắp nơi, khó phân biệt tiếng pháo cối và lựu đạn bê-ta của VC, đồng bào tràn ra trên các con đường Trần Nhân Tôn, Minh Mạng, Sư Vạn Hạnh, Nguyễn Duy Dương, Bà Hạt, tương tự như cảnh mà chúng ta thấy trên TV bên chiến trường Iraq.

Chính tại khu vực này, TĐ2/TQLC bắt sống tên Bầy Lốp, cán bộ VC mang súng lục K.54 và bản đồ ghi các

VC Bầy Lốp

mục tiêu phải chiếm, hấn bị trung đội của Th/Úy Kiều Công Cự bắt khi hấn chạy từ trong chùa Ấn Quang ra. Chính nó đã gây nên cảnh tang tóc cho đồng bào ngay trước mắt chúng tôi và ông Tư Lệnh Cảnh Sát. Tiểu Đoàn Trưởng TĐ2 Ngô Văn Định giải giao hấn cho ông

Tướng Cảnh Sát, và chuyện gì xảy ra sau đó thì độc giả biết rồi, nhưng có tác giả chưa biết nên cứ viết Bảy Lốp bị “ai” bắt ở nơi khác, ở Bàn Cờ!

Chuyện hẳn bị bắn chỉ bằng hạt cát so với mấy ngàn người dân bị VC trói tay chôn sống cùng thời điểm đó ở ngoài Huế. Tại trại Phù Đổng Gò Vấp, khi TH 4/TQLC tái chiếm thì đã gặp một cảnh vô cùng thương tâm toàn bộ gia đình Tr/Tá T., CHT/ Thiết Giáp bị chúng chặt đầu. Tui phản chiến chỉ lợi dụng tấm hình ông Tướng VN cầm ru-lô dí màng tang VC mà làm ồn lên, lơ đi tội ác tày đình của VC. (trong bài viết này, vì vấn đề tế nhị, tôi không để hình ông Tướng dí “roulo” vào màng tang Bảy Lốp)

TÔI ĐƯỢC GẶP CÁC ÔNG TƯỚNG.

Người ta gọi ông với cái tên bình dân: “Anh Sáu Lèo”, Ông là gốc KQ, một cấp nhí TQLC như tôi thì làm sao dám lại gần ông Tướng Cảnh Sát, nhưng Đại Đội tôi bị biệt phái theo ông nên thường bị ông chỉ mặt đặt tên. Lúc nào ông cũng mặc áo giáp để phanh ngực và ít khi đội mũ, phơi cái trán hói trước súng đạn,

Tướng Nguyễn Ngọc Loan

tác phong chỉ huy rất nhanh nhẹn và bình dân, khi bực mình thì “đ.. cụ”. Ông ngoắc tay rồi nhảy lên xe Jeep dẫn đầu, một toán CSDC theo liền, đi sau ông là 4 xe GMC chở Đại Đội 1/TQLC, đến mục tiêu là ông nhảy xuống trước làm gương.

Đoàn xe dừng lại tại góc đường Công Chúa Huyền Trân và Nguyễn Du, ông vẫy tội lại, chỉ tay lên tòa nhà nhiều tầng đang xây dở dang rồi ra lệnh:

— Trong đó còn một toán VC, lính tở không làm được, cậu tính sao?

Ông Tướng mà xưng tở-tở cậu-cậu với thuộc cấp, ra lệnh mà lại khéo nói như hỏi ý kiến thì nhiệm vụ dù khó khăn cũng giảm bớt cho anh em tôi được một phần căng thẳng. Toán VC cố thủ trong cái tòa nhà cao tầng, ngó ngay vào dinh Tổng Thống thì nhứt tim quá, chúng đã gây khó khăn và tổn thất cho CSDC rồi. Ông hỏi tôi “tính sao” thì đề từ từ rồi tôi mới tính được chứ.

Dù sao thì chúng đã chiếm và cố thủ rồi, đang bị ta bao vây, từ từ kiếm cách gỡ, sinh mạng lính là quan trọng, vội vàng chẳng ích gì. Cuối cùng thì với lựu đạn cay, khói màu, mặt nạ chống hơi ngạt, chúng tôi đã tóm gọn 6 tên VC đang đói ăn, ngơ ngáo mất liên lạc với đơn vị. Phải nói thực là với quân số đó, cố thủ trong biu-đình, nếu chúng còn no ăn và được chỉ huy thì vất vả cho chúng tôi lắm, may mà hoàn thành nhiệm vụ.

Phong cách ra lệnh của cấp chỉ huy quan trọng lắm, nếu ai cũng chỉ biết nạt nộ hối thúc bằng cái lệnh ...lạc: “phải chiếm cho được mục tiêu bằng mọi giá” thì cái giá được trả bằng sinh mạng người lính! Chiến trường mạng lính rẻ hơn bèo!

Lại phải chạy theo ông, chúng tôi lúc nào cũng súng đạn, nón sắt, áo giáp ngồi sẵn trên xe GMC, ông Tướng chạy như con thoi khắp các nơi, chỗ nào có VC là ông

đến, ngừng xe bước xuống rồi ông mới cho lệnh TQLC phải làm gì.

Đoàn xe dừng lại trên đường Nguyễn Bình Khiêm, đoạn nằm giữa đường Phan Đình Phùng và Phan Thanh Giản, gần Đài Phát Thanh và Cục An Ninh Quân Đội, ông vẫy tay, tôi chạy lại nhận lệnh, ông nói vắn tắt:

— Xóm nhà sàn bên bờ sông còn tụi nó, cậu cho thanh toán.

Nói xong, tay cầm cây M.16, ông xâm xâm đi vào một con hẻm dẫn xuống khu nhà sàn bên bờ sông, dĩ nhiên là có toán CSDC chạy theo trong khi lính tôi đang còn xuống xe. Đã có lần khi xe dừng lại trên đường Phó Đức Chính, ông đi vào khuôn viên hội trường Diên Hồng, tôi cho anh em xuống bố trí hai bên đường, chưa xong thì ông đi ra và lên xe zọc, tôi theo không kịp nên lạc đường rồi bị nghe ông “đ..cụ” khiến lần đó tôi cũng “nực gà”, tự hậu khi có lệnh mới cho lính xuống xe, nên lần này tôi đang cho lính xuống xe thì nghe “cắc-bù, cắc-bù”.

Vài tiếng “cắc-bù” nơi con hẻm ông mới đi vào, tôi biết có chuyện, “cắc-bù” là tiếng súng VC bắn về phía mình, quả thật, toán CSDC đang khiêng Ông ra, Ông bị thương nơi chân. Chúng tôi vào lục soát, tụi VC lặn xuống sông mất tiêu, chỉ còn lại một tên bị thương nặng từ mấy ngày trước, đang nằm chờ chết trong một góc nhà sàn.

Lần đầu tiên tôi thấy một vị Tướng bị thương vì đạn bắn thẳng dưới đất, còn đa số chỉ nghe quý vị tử trận cùng với trực thăng. Dù ở trên trời hay dưới đất, tầm gương và tiếng nói của vị chỉ huy cao cấp tại mặt trận là một sức mạnh vô cùng quan trọng.

Sự việc “Ông Sáu Lèo” bị thương vào chân, đơn giản là ông xung phong vào mặt trận, ông đi tìm VC tại địa

điểm kê trên trước con mắt hàng trăm TQLC và CSDC, vậy mà sau này có nhiều người viết như truyện “phong thần” rằng Mỹ âm mưu giết ông!

Chả cần phải “nỗ” như thế, ông là vị tướng bình dân, dẫn quân dẹp giặc rồi bị thương tại mặt trận không đáng quý sao mà phải vẽ rùng rợn cho là Mỹ bắn ông, phịa như thế là vô tình cướp đi cái dũng cảm của một vị tướng.

Ông là Tướng Cảnh Sát, tôi là Úy TQLC, chả quen biết gì nhau, tôi được lệnh biệt phái theo ông, Ông chỉ là vị tướng bình thường nhưng đánh giặc đẹp đã khiến tôi kính phục ông, cần gì phong thần giả làm mất đi cái thực đáng quý nơi Ông.

Một vị tướng khác, đứng trước lửa đạn, trực tiếp ra lệnh cho tôi thanh toán mục tiêu “Suối Máu” Biên Hòa, ông là Tướng Đỗ Cao Trí. Thực ra tôi đã được lệnh trực tiếp của Đô Sơn, Trung Tá Tiểu Đoàn Trưởng TĐ2/TQLC Ngô Văn Định rồi, có Ông Tướng hay không thì tôi vẫn thi hành nhiệm vụ, nhưng sự hiện diện của Ông Tướng tại “tiền tuyến” chứng tỏ mức độ quan trọng hơn, cần thanh toán gấp, mục tiêu “Suối Máu” nằm gần trại giam tù VC, quả tình là suối máu thật!

Bạn đọc đừng phì cười khi nghe tôi “khoe” gặp Tướng, lính tác chiến mà mỗi khi gặp được Tướng thì chỉ có từ chết tới bị thương, nhất là Tướng cao cấp ở trung ương đến thăm thì càng mệt thêm. Nghe mấy ông thầy nô khoe rằng “tao quen với ông tướng XYZ” mà phát nản, nhưng hôm nay tôi phải khoe vì sự thật tận mắt nhìn thấy quân đội chúng ta có những vị Tướng đáng kính phục, nhiều vị sao sáng.

Khi được lệnh cấp cứu đồn Cảnh Sát Bà Hòa (hay Hỏa) trong Chợ Lớn, con đường tiến tới mục tiêu bị hỏa lực của địch cản ở mặt trước, tôi ra lệnh cho Trung đội

Trưởng TrĐ 14/TĐ2 là Thiếu Úy Huỳnh Vinh Quang (K22) phải chiếm căn biệt thự bên hông gần đó làm bàn đạp, tấn công bất ngờ từ bên hông. Căn biệt thự cũ kỹ kiêu xưa, trông nghèo nàn nhếch nhác, trong sân, một bà đầm đang tắm cho mấy đứa nhỏ, không phân biệt được bà là đầm Tây hay đầm Mỹ, tôi toan mở miệng để giải thích lý do xin xâm nhập gia cư thì nghe bà hỏi:

— Các chú cần gì?

— Thấy bà đầm 100% mà nói tiếng Việt giỏi lại gọi lính là “các chú” khiến tôi ngạc nhiên, bèn giải thích đầu đuôi để xin phép, bà gật gù đồng ý nhưng nói thêm:

— Các chú nên vào trong nhà nói với ông Tướng một tiếng.

Càng ngạc nhiên hơn, tôi hỏi:

— Ông Tướng nào vậy bà?

— Là nhà tôi, Tướng Đức, Dương Văn Đức ấy mà.

Nghe danh Trung Tướng Dương Văn Đức trong cuộc “biểu dương” từ lâu, nay tận mắt thấy ông ngồi gật gù với chai lọ và tàn thuốc lá! Tự dung lòng tôi chùng xuống, một vị Tướng mà thế này ư? Ngó lại mình, hết muốn chiếm mục tiêu, ông nói:

— Tụi nó trốn hết rồi, nhưng các em phải cẩn thận.

Vô cùng cảm động, tôi đứng nghiêm đưa tay chào “tuân lệnh” đúng quân phong quân kỷ. Người ta đồn rằng ông bị “chạm”! Chạm mà biết tình hình bên ngoài và ân cần khuyên lính một câu vàng ngọc như thế ư? Cảm ơn vị Tướng họ Dương.

Khi bảo vệ đài phát thanh nằm ở cuối đường Phan đình Phùng, lệnh của Giám Đốc đài là Tr/Tá Vũ Đức Vinh, không cho bất cứ ai vào thăm nếu chưa được lệnh của ông báo trước. Lính tôi y lệnh, cương quyết không cho một nhân vật có xe hộ tống vào thăm đài, nhân viên hộ tống của ông có vẻ hùng hổ đòi gặp người có thẩm

quyền, tôi phải ra tận trạm gác coi đầu đuôi.

Mấy ông bô-đi-ga mang súng ống, đeo kính đen gườm gườm nhìn khiến tôi phát rét, còn lính của tôi thì lúi lại hờm sẵn M.16, người mặc còm-lê thì nhỏ nhẹ:

— Qua là Tr/Tướng Trần Văn Đôn, muốn vào thăm đài phát thanh.

— Thừa Trung Tướng, lệnh Trung Tá Giám Đốc không cho bất cứ ai vào nếu không có lệnh của ông báo trước, xin Trung Tướng liên lạc với Giám Đốc là Trung Tá Vinh, chúng tôi là lính chỉ biết tuân lệnh.

Liên lạc không gặp ai trong đài có thẩm quyền nên ông bắt tay và cảm ơn chúng tôi rồi quay đầu xe, nhưng đằng sau những cặp kính đen của các cận vệ, tôi thấy mắt họ nổi gân máu! Rõ là cọp hiền hơn c.. cọp.

VÀ NHỮNG ÔNG TÁ.

Sau hơn một tháng giữ an ninh đài phát thanh và bưu điện trung ương, đại đội tôi được đại đội của Đại Úy Đinh Xuân Lãm K17 đến thay thế, trước khi tôi đi chỗ khác, Trung Tá Giám Đốc tiếp tôi tại văn phòng, ông tặng cho Đại Đội tôi tám “lắc” bằng đồng khắc những chữ với đại ý cảm ơn vì đã “hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ”!

Tôi đem tám lắc treo tại văn phòng Đại Đội, nhưng cứ phân vân mãi, không biết cái “xuất sắc” này có liên quan gì tới việc thi hành lệnh không cho ông Thượng Nghị Sĩ vào thăm đài hay không?

Trung Tá Giám Đốc khá lịch sự và tế nhị, ông hỏi tôi:

— “Có thích nghe nhạc không?”

— Nhạc ai mà chẳng thích nghe, hơn nữa cô bạn gái của tôi mê ca sĩ Thái Thanh nên tôi mạnh dạn:

— Không thích nhưng mà mê, nhất là TT.

Ông nháy mắt cười cười đưa tay bắt, tay ông thật ấm, ông nói:

“Tôi sẽ cho nhân viên thuê một cuốn băng toàn nhạc TT để tặng bạn”.

Cám ơn Trung Tá Vũ Đức Vinh, Giám Đốc đài phát thanh năm 1968, ga-lăng và thật điệu nghệ! Một tác phong hiêm thấy nơi các ông lớn hậu phương đối với lính tiền tuyến. Nhưng vì mãi miết đi hành quân nên tôi không nhận được quà của Trung Tá.

Ông là gốc KQ, tôi phục ông và mê Không Quân qua tác phong của ông, của các chàng phi công vì họ được huấn luyện bởi những người “lái phi công” đảm đang.

Xin mở dấu ngoặc ở đây để nói một chút về món quà của anh Năm Vinh:

Khi định cư tại Mỹ sau năm 1990, tôi viết lại kỷ niệm này trên Đa Hiệu Võ Bị với tấm lòng kính mến một thượng cấp dù lúc đó tôi không biết ông ở đâu. Một thời gian sau thì tôi nhận được những CD toàn là nhạc TT do Chị Năm Vinh và cháu Tùng, con trai anh Năm gửi tới! Gói quà sau gần 40 năm mới nhận được làm tôi quá cảm động nhưng cũng thật bối rối, vì khi đó mới biết Anh Năm đã quy tiên! Tôi áy náy vì nhắc lại kỷ niệm xưa khiến chị Vinh bận tâm, xin chị tha lỗi. Cám ơn chị và cháu Tùng.

Nhưng cũng có một tình chiến hữu khác giữa KQ&TQLC chẳng vui tí nào:

Đã hơn một ngày đánh nhau dọc hai bên đường Lê Quang Định Gò Vấp, nay VC kéo về cố thủ phía sau rạp hát Đông Nhì và chùa Dược Sư, khu này nhà cửa đông đúc san sát nhau, hẻm chằng chịt khiến cho việc điều động đơn vị quá khó khăn, lính của hai Đại Đội 1 và 4 đã bị thương và tử thương.

Tại ngã ba đường Lê Quang Định và Trung Dũng là

căn nhà xây 3 tầng với sân rộng và hàng rào bao quanh, có sân thượng, đây là một cao điểm quá tốt để quan sát địch và điều quân, chủ nhà là một ông quan “mặc áo liền quần”, đeo hoa mai có gạch đít, đang cầm ống nhòm đứng lấp ló trên sân thượng coi TQLC đánh nhau với VC! Tôi xin phép ông cho chúng tôi dùng sân thượng để đặt Ban Chỉ Huy Đại Đội và súng đại liên, ông vui vẻ... từ chối! Lý do ông bảo là vì nếu TQLC đóng ở đâu thì VC đến tấn công chỗ đó, mà nhà ông thì mới xây, không muốn bị vạ lây, ông mới đi tu nghiệp ở Mỹ về!

Quân với quân như cá với nước... sôi! Con người có máu lạnh ấy làm tôi sôi máu nóng, nhưng thôi, đành vuốt nước mắt đi kiếm chỗ khác.

Đêm 8/5/68, Đại Đội 2 của Trần Kim Đệ trên đường Hậu Giang, Quận 6, bị VC tràn ngập. Sáng 9/5, Tiểu Đoàn ra lệnh cho Doan và tôi về tiếp ứng cho Kim Đệ, nhưng trước khi đi phải gom tất cả xác VC vào sân banh Lê Văn Duyệt, gần Ngũ Hoàn Miếu.

Thôi thì nghĩa tử là nghĩa tận, để ngoài sân banh nắng nôi, mưa gió, có nhiều anh đã phì lên và chảy nước rồi, cần chỗ mát và sạch sẽ hơn, tôi thấy không chỗ nào tốt hơn căn nhà lầu của ông quan mang bông mai có gạch đít, anh em tôi xếp họ nằm gọn gàng từ hàng hiên ra khắp sân, gọi gia chủ trông chừng dùm, mai một có xe của sở vệ sinh đến mang đi, hôm rầy họ chưa đến được vì súng nổ nhiều quá, xác VC nằm trong nhà ông thì yên tâm hơn, không sợ bị VC tấn công vào làm hư cái vi-la.

Đây là một kỷ niệm buồn, chẳng phải buồn vì ông thái tá kia mà tôi đem những xác chết chắt vào vi-la của ông để nó biến thành căn nhà ma, bực cái mình thì đùa giai tí chơi, tôi buồn cho những người trai hai miền Nam-Bắc chết vì súng đạn, chết khi chưa biết yêu, chết mà mẹ già không hay biết, vẫn ngày ngày ngồi tựa cửa

móm mém miêng trầu, cầu nguyện ngóng trông con :
“Sao Xuân này con không về?”

— Về sao được Mẹ ơi! Giấy phép con đã cầm trong tay, hứa với mẹ là Xuân này con sẽ về thăm mẹ và nhờ mẹ dắt con đi hỏi vợ, nào ngờ cái đám VC nuốt lời!

Nhìn những xác VC nằm đủ mọi kiểu trong sân vi-la mà tôi chạnh lòng, chúng tôi muốn hòa bình, nhất là ngày Tết linh thiêng của cả dân tộc VN, chúng tôi được lệnh hạn chế sát sanh, tại vì các “anh” vào cướp phá! Cùng là máu đỏ da vàng, chúng tôi nào muốn hại các anh.

— Các “anh bộ đội” sinh Bắc tử Nam ơi, việc các anh trở về với cát bụi là do súng đạn vô tình, còn Mũ Xanh chúng tôi lúc nào cũng mở rộng vòng tay, điển hình là 6 anh được cứu sống tại tòa biu-đình bên hông dinh Độc Lập và 5 anh tại rạp hát Đông Nhì Gò Vấp. Th/Úy Quang K22, trung đội trưởng của tôi kể chuyện nương tay với địch quân:

— Chiếm mục tiêu xong, lục soát không có gì, Tr/Sĩ Châu Văn Khánh leo lên cái mô-bi-lét dựng đầu hè đập chơi, hơi xăng và khói bay tùm lum, bất chợt nghe có tiếng ho phía dưới đất, B1 Xuân khui nắp hầm thì bị một tràng AK hát ngược ra sau. Thông thường thì chỉ một trái M.26 bỏ vào hầm là xong, nhưng lệnh anh nói phải bắt sống nên tôi tổng luôn một lúc 4 trái lựu đạn... khói, 5 tên VC bị ngộp thở chui lên, trông híp-pi vì toàn thân một màu tím, còn B1 Xuân... em đã nằm im, tắt thở!

Tại Đồn Ông Cộ gần cầu Băng Ky, 150 người “anh em” buông súng đã được TQLC đón tiếp nồng hậu, ăn uống no nê, hút và xách thoải mái lại còn được ông Chiên Đoàn Trưởng đẹp giai đầy lòng nhân ái cho đi thăm thành phố Saigon khiến hai ca sĩ văn công Bùi Thiện và Đoàn Chính ngơ ngác vì lần đầu tiên trong

đòi được chiêm ngưỡng những cái “mông có gân” mà XHCN không có. TQLC nói riêng và QĐVNCH nói chung chơi đẹp với các người anh em quá phải không?

VIỆT CỘNG LẠI TẤN CÔNG ĐÀI PHÁT THANH.

“Đêm qua VC lại tấn công đài phát thanh, nhưng bị quân ta đẩy lui, ta tịch thu 1 súng K54, bên ta có 1 TQLC hy sinh”.

Đó là tin trên trang nhất của một số nhật báo tại Sài Gòn.

Trong khi các đại đội khác tiếp tục hành quân thì Đại Đội 1 của tôi được Tiểu Đoàn Trưởng cho giữ đài phát thanh Phan Đình Phùng và bưu điện trung ương Sài Gòn, tuy không vất vả nhưng lại có nhiều chuyện vui buồn, chuyện không cho ông Thượng Nghị Sĩ vào thăm đài đã được Giám Đốc đài tặng cho cái “lắc” như đã kể ở trên, chúng tôi còn gặp nhiều chuyện khó khăn khác nữa.

Trong thời gian đầu khi vừa nhận bàn giao từ tay các anh hùng Mũ Đỏ, khói lửa còn nghi ngút dưới tầng hầm (nơi chứa toàn đĩa hát loại 45 hay 78 tua gì đó), mọi sự xuất nhập của nhân viên nam nữ đều phải kiểm soát thật kỹ, kể cả ca sĩ, đó là lệnh của Giám Đốc đài phát thanh. Với nam nhân viên và ca sĩ thì không có nan đề, nhưng với nữ thì thật nan giải. Lính tôi quanh năm “hành quân vùng xa thiếu bóng đàn bà” mà bây giờ bắt xét bóp, xét ví của phụ nữ thì nguy quá, nếu không xét, lỡ một nàng nào nhét C.4 (một loại thuốc nổ dẻo như plastic) vào người thì biết trả lời sao đây?.. Sau 2 ngày gồng mình khám xét thì chịu hết nổi, “cẩn tắc vô áy náy”, lính mà

lỡ tay thì tôi là đại đội trưởng chết chắc nên tôi đành xin anh Năm Vinh giao nhiệm vụ quái ác này lại cho các nữ Cảnh Sát.

Còn việc VC tấn công thì sao? Chuyện lâu gần 40 năm rồi có quyền bật mí:

Nguyên do là thế này, tối đến, mọi ngả đi vào đài đều kéo kềm gai hai ba lớp, còn gài thêm lựu đạn, con hẻm dẫn ra khu trại gia binh phía sân vận động Hoa Lư tôi giao cho Trung Đội súng nặng của Thượng Sĩ Lâm Khâm phòng thủ. Rồi một đêm chàng lính gác hạ phiên tên Thủy dặn chàng thượng phiên tên Hoàng:

— Tao đi thăm người yêu một chút, lát tao về, mày đừng có bắn ẩu nha.

Tình yêu lâu ngày gặp nhau sao nữ vội chia tay! Chàng Thủy ngồi bên người yêu quên cả Trời Đất quá phiên gác của Hoàng mà Hoàng cũng quên bàn giao cho người bạn thượng phiên, gần sáng Thủy lò mò chui rào kềm gai trở về thì người lính mới thay phiên tưởng VC bò vào bèn nhanh nhẩu quạt cho Thủy một băng M.16!!!

Hoàn cảnh này, Thủy không hy sinh vì công vụ thì làm sao gia đình có 12 tháng lương! Làm sao giải thích với thượng cấp tai nạn chết người này cho xuôi tai? Tôi bàn với Thượng Sĩ Lâm Khâm cho bắn thêm nhiều loạt đạn hướng mũi súng về phía Cục An Ninh QĐ, (đại đội tôi cũng có nhiệm vụ bảo vệ vòng ngoài cho cục ANQĐ của Đại Tá Thăng), tiếng đạn bắn ngược chiều nghe “cắc-bù” đúng là của VC tấn công rồi (!), máy trong Cục gọi ra hỏi tình hình, tôi nói VC đang tấn công, xin ở yên tại chỗ, báo cáo sau.

Biết thế nào Cục An Ninh cũng đến coi tình hình và kèm theo phóng viên báo chí nên sau khi lấy được xác của Thủy vào, Lâm Khâm cho lượm nhiều vỏ đạn AK

(VC bỏ lại khi đánh nhau với ND bữa trước) rải quanh chỗ nằm của Thủy. Sáng sớm báo chí đi theo Cục AN ra quan sát “mặt trận” và phỏng vấn, lính tôi thì làm lý ôm súng phòng thủ, cạy miệng cũng không trả lời (dạn trước rồi), ngoại trừ tôi.

Phóng viên lượm vỏ đạn AK lên ngắm nhĩa gậy gù, chụp hình quan sát chỗ VC bị bắn hạ và đã được đồng bọn kéo đi. Phóng viên lật qua lật lại xem cây Colt K.54 của VC còn dính máu đã bỏ lại.

Thực ra cây K.54 này tôi đã tịch thu được trong trận Đêm Hưu Chiến 31/12/67 tại kinh Cái Thia quận Cai Lậy mà trong trận này, thằng em Nguyễn Quốc Chính hy sinh khi vừa mới “dạm vợ” một tuần lễ trước khi đi hành quân. Tôi giữ cây K54 này để làm kỷ niệm cho tình yêu Chính-Lựu gãy gánh nửa đường, nay cũng vì tình yêu mà Thủy tử nạn nên tôi đem cây súng này trình làng như một “chiến lợi phẩm” để làm bằng chứng là VC đã tấn công đài phát thanh.

Chuyện dàn cảnh như thật nên không ai nghi ngờ, vì thế mới có chuyện cho báo chí đăng tin VC lại tấn công đài phát thanh lần thứ 2! Chắc không còn nơi nào có những vụ dàn cảnh như vậy đâu, đây là một kỷ niệm buồn về tình yêu và súng đạn!

Có thể nhiều vị trách tôi nói ra điều này làm giảm giá trị các chiến công thực sự, phản tuyên truyền. Nhưng ở vào hoàn cảnh “gặp thời thế thế thời phải thế”, chỉ những ai đã từng đổ máu ngoài chiến trường mới thông cảm với tôi trong hoàn cảnh này.

SÚNG ĐẠN VÀ TÌNH YÊU.

Đứng trước sự tàn phá của thiên tai và chiến tranh thì hình như tình người lại gần với nhau hơn? Trận động đất

giữa biên giới Ấn-Hồi đã chôn vùi hơn 40 ngàn người khiến hai kẻ thù truyền kiếp bắt tay nhau cùng lo cứu khổ cứu nạn. Bão Katrina tàn phá New Orleans làm cho số hồ sơ đã nộp tại tòa xin ly dị được rút lui đi khá nhiều.

Trước Mậu Thân 1968, dân Saigòn và nhất là các em gái rất thờ ơ với chiến tranh và lính trận, ấy là chưa kể đến những thành phần no cơm ấm cật, đậm giết tối ngày, rưng mỡ nổi giáo cho giặc bày đặt phản chiến, thực chất là trốn lính, trốn việc quân đi ở chùa!

Sau Tết Mậu Thân, nhờ khói súng mà tình cảm người dân thân thiện hơn, tử tế hơn với quân, dân chỉ cho lính những chỗ VC ẩn núp và chôn dấu vũ khí mà trước Tết có vẻ như họ “không nghe không thấy”. Trong và sau Mậu Thân, đơn vị nào cũng được đồng bào đón tiếp niềm nở, bánh kẹo dư thừa mà vị ngọt tình yêu cũng không thiếu.

Ở Bưu Điện “một nơi dễ tìm thấy Thiên Đàng” thì anh em ĐĐ1 của tôi họ sống quá đàng hoàng nên được đồng bào quanh vùng và nhất là nhân viên bưu điện cảm phục, tình quân dân thắm thiết thật sự kéo dài cho mãi tới sau này, điển hình là cô Lan, ái nữ của ông Quận Dương Đông (Phú Quốc) là nhân viên BĐ, sau 1975 đã giúp rất nhiều anh em cựu tù nhân TQLC gửi “hồ sơ chui” tới tòa Đại sứ Hoa Kỳ ở Bangkok (ThaiLan) để xin LOI, một việc làm hết sức nguy hiểm cho cô vào thời điểm 1982-84.

Gia đình hai cô Tuyết và Hoa gần như nuôi cả Trung Đội 12, đã hơn 35 năm rồi mà hiện nay các em Tuyết, Hoa-Quốc vẫn luôn hỏi thăm và nhắc tên các anh ngày xưa đóng ở BĐ và các em vẫn tự nhận mình thuộc gia đình “Trâu Điền” và tham dự những buổi họp mặt của TQLC. Tôi trân trọng gửi lời thăm hỏi và cảm ơn đến các cô và nhất là những chị đã về làm dâu Trâu Điền.

Trong phạm vi đài phát thanh, anh em ĐĐ1 cũng được đồng bào thương, gia đình ông Tỉnh Trưởng, (Đại Tá Huy BÐQ) cho tôi tạm trú riêng một phòng thay vì tôi giăng võng ngủ dưới gốc cây, gia đình Ô.Bà phở 44, gia đình cô Phụng phở Hoàn Kiếm đãi lính ăn sáng vô hạn định, Cô Phụng cũng trở thành dâu của TQLC. Gia đình cô Chín và Jack (người Anh) nuôi cả Tiểu Đội của Trung Sĩ Mạnh, một gia đình Pháp Kiều muốn gả con là cô Alice cho B1 Thông, sau này em Alice mang quà lên Tân Uyên tiếp tế cho Thông đúng vào ngày người yêu tử trận 9/68!

Một mối tình khác khá đẹp và lãng mạn là cặp Chu và Ba Dung.

Trước Tết Mậu Thân, mỗi lần đi hành quân về nghỉ tại hậu cứ là Chu rủ tôi đến tiệm cơm tấm của cô Ba Dung ở góc đường Trần Quang Khải và Trần Khắc Chân ngồi trông cây si với ly café đen không đường, nhiều khi tôi chán nó quá bèn bỏ đi lang thang một mình, vài giờ sau trở lại thấy Chu vẫn ngồi lì với nhiều gói RuBy Queen trên bàn ra vẻ đăm chiêu qua khói thuốc ngấm cô hàng café.

Chuyện tình của họ chẳng đi đến đâu cho tới tết... Mậu Thân, một ngày kia, sau khi thanh toán tổ VC ở xóm Chùa Tân Định xong, Chu cho lính nghỉ ngơi bằng bó vết thương bên lề đường, đồng bào khu vực đường Trần Quang Khải mang bánh kẹo ủy lạo, Chu được một gói RuBy từ tay Dung, bốn mắt nhìn nhau rồi cảm động tay cầm tay.

Từ đó cứ mỗi buổi trưa, Chu đều xin phép tôi chạy vào sở của Dung mãi tận cầu Chữ U trong Chợ Lớn để tâm sự trong lúc Dung nghỉ để ăn trưa. Chu nói với tôi:

— Sau chuyến hành quân này về nhất định em xin mẹ đi coi mắt Dung.

Khi Chu đóng quân dưới chân cầu Phan Thanh Giản thì Dung đến, về lo lắng:

— Em lo quá, Ba em đi đâu từ hôm qua đến sáng nay không thấy về

Xế trưa thì Dương, em trai của Dung đến báo cho Dung biết là ba Dung đã bị tử nạn vì một TQLC chạy xe Honda đụng ông!

Thân phụ qua đời đột ngột mà người gây ra tai nạn thảm khốc này lại là một TQLC, cùng màu áo rằn ri với Chu, khiến Dung đau khổ tột cùng, mẹ Dung cấm cửa và không nhận vòng hoa phúng điếu của Chu! Mọi sự liên lạc giữa hai người bị chấm dứt.

Làm sao biết ai đau buồn hơn ai? Chu trở lên lâm lý, liều mạng hơn và rồi trong một trận đánh sau đó trên chiến trường Cao Miên, Chu bị mất tích.

Tôi bị trọng thương trước khi Chu bị mất tích và khi tôi đang nằm bệnh viện TQLC Lê Hữu Sanh, Thị Nghè thì cô Dung đến thăm tôi và hỏi tin tức về Chu, nhưng khi thấy cô nhắc đến nó rồi khóc nên tôi dẫu luôn tin nó bị mất tích và chẳng bao giờ tôi muốn gặp lại cô Ba Dung nữa.

Năm 1985 sau khi đi tù về tôi gặp Dương, em trai Dung, ở trung tâm dịch vụ xuất cảnh Nguyễn Du, cậu ta lo hộ chiếu đi Canada do chị Dung bảo lãnh, tôi không hỏi thêm chi tiết, chỉ nghe đại khái là Dung chưa lập gia đình. Mới đây tôi vô tình đọc tờ Thời Báo xuất bản ở Toronto có bài viết về “Cuộc Tình Dang Dở” với những tình tiết éo le gần như chuyện tình của cặp CHU-DUNG, tác giả ký tên là CHUNG!

Có vẻ lạ đấy, đó cũng là lý do tôi ghi lại những kỷ niệm này với ý tưởng rằng Chu mất tích ở Căm-Bốt nhưng chắc không chết và sau 30/4/1975 có lẽ đã lết sang tận Canada, nay nhắc chuyện xưa để tìm người

thân nên ghép tên Chu-Dung thành Chung. Nếu đúng thế thì người viết bài này hẳn với Chu và Dung rằng:

— Hai em đang ở cùng chung một xứ Canada, nêu còn độc thân thì tìm nhau và “Yêu Nhau Đi, Chiều Hôm Tối Rồi!”

Chuyện tình yêu và sủng đạn Mậu Thân còn dài, xin tạm gác lại để bớt nhàm tai đọc giả, bây giờ nói tiếp những câu chuyện buồn Mậu Thân khác.

CÓ VẤN MỸ LÃNH THẠO

Khi đại đội tôi từ trong Chợ Lớn tiến về Mũi Tàu Phú Lâm trên đường Hậu Giang, trên đường di chuyển chúng tôi đã thấy xác một phóng viên người Mỹ “ngồi” dựa vào chiếc xe hơi bị nát. Khi đi đến ngã tư Hậu Giang và Phú Định thì chúng tôi bị đụng nặng, địch khá đông đang cõ thủ trong những cao ốc và hăng pin Con Ó. Chúng tôi sẽ phải vượt qua một bãi đất trồng sinh lầy mà hỏa lực của VC phía đối diện rất mạnh, đã cả giờ đồng hồ rồi mà quân tôi chưa tiến thêm được bước nào mà bị thương và tử trận ngày càng tăng cao trong khi thương cấp thì ra lệnh phải tiến “bằng mọi giá”!

Tiểu Đoàn Trưởng Đồ Sơn xin trực thăng cobras và biệt phái xuống cho tôi viên trung úy cố vấn phó Carl White để phối hợp hỏa lực. Sau vài tràng rockets, hết đạ, cobras bay đi, tôi và Carl White leo lên cao quan sát thì nghe “cắc-bù”, White ngã ngựa về phía sau, tôi biết anh ta bị thương, vội gọi y tá đến săn sóc, nhưng y tá tìm mãi không ra vết thương, không thấy máu. Sau giây phút tĩnh hôn, Carl mở mắt chỉ vào trán, một viên đạ xuyên qua nón sắt, cõ nón sắt ra thì thấy trán Carl White nổi một cục tụ máu như viên bi. Quan sát đường đi của thần chết thì ra đạ xuyên qua cuốn băng cá nhân

cài trên non sắt, chui vào trong, đụng nón nhựa, sức mạnh đạn đi chỉ còn đủ lú ra chạm vào trán White thay vì xuyên qua đầu.

Carl White

Carl White lấy máy hình ra, đứng bên cái biển “NHÀ BÁN”, bấm một phát làm kỷ niệm để đời. Nhờ cái hòn bi ở trán mà sau đó Carl White được lên đại úy.

NGƯỜI PHÓNG VIÊN CHIẾN TRƯỜNG.

Địch còn mạnh, tôi phải xin tăng cường xe thiết giáp để TQLC tòng thiết* (* bộ binh và thiết giáp che

chờ yểm trợ cho nhau cùng tiến). Cấp trên đã biệt phái xuống cho tôi một thiết giáp M41. Chỉ một chiếc thôi thì chưa đủ, nhưng có còn hơn không nên tôi cho lệnh trung đội đi đầu của Thiếu Úy Nguyễn Văn Quang K22 chuẩn bị nương theo M41 để vượt qua khoảng trống mà chiếm mấy cao ốc trước mặt để thiết lập đầu cầu. Tiến như thế rất nguy hiểm nhưng phải theo lệnh cấp trên.

Khi xe và quân từng thiết tiến lên thì tôi bất ngờ trông thấy anh phóng viên chiến trường núp sau pháo tháp và đang đưa máy hình lên chụp, anh phóng viên này đã đi theo tôi lao vào lửa đạn cả ngày rồi, nhưng lúc này thấy anh ta liều mạng ngồi trên pháo tháp M41 như thế thì thật nguy hiểm, giận quá tôi quát:

-Này anh phóng viên, yêu cầu anh xuống xe ngay.

Tôi hét thật lớn, nhưng có lẽ vì tiếng máy nổ của M41 khiến anh phóng viên không nghe được, hoặc cũng có thể anh ta nghe nhưng “giả điếc” để cố bám theo toán quân xung phong đầu tiên để chụp hình nóng. Một tay anh bám vào thành xe, một tay đưa máy hình lên bấm liên tục. Mỗi khi xe lắc lư muốn hất tung mọi người xuống đất thì anh phóng viên vội buông máy hình treo tòng teng vào cổ còn 2 tay thì bám chặt vào xe. Nguy hiểm quá, nếu không bị bắn thì anh ta cũng bị rớt xuống, sẽ bị xích xe cuốn theo ngay! Không chần chừ được nữa, tôi ra lệnh cho Hạ Sĩ 1 Bùi Ngọc Đường:

-Đường, lôi ngay ông phóng viên xuống đất cho tao.

Không chậm trễ một giây, người hạ sĩ cận vệ của tôi nhảy lên xe ôm ngang lưng người phóng viên rồi nhảy khỏi xe thiết giáp, cả hai cùng té lộn nhào xuống đất. Trong lúc hai người còn đang nhăn nhó chưa kịp đứng dậy thì xe thiết giáp rú ga, gầm lên ửi sập bức tường phía trước mặt, lập tức địch bắn đủ mọi loại vũ khí về phía chúng tôi, xe bị trúng đạn B40, tiếng nổ chát chúa

hất tung những người ngồi trên xe xuống đất, thiết giáp chồm lên đồng gạch rồi khựng lại phun khói, cả khói xe lẫn khói đạn B40 mịt mù khiến tôi không nhìn thấy gì cả.

Sau vài động tác xoa mặt dụi mắt, tôi mới nhận ra được một cảnh tượng hết sức đau lòng, xe bị đứt xích, người trưởng xạ M41 ngồi trong pháo tháp thò đầu ra ngoài thì đã biến đâu mất rồi! Cái nón sắt của anh văng ra xa, móp méo và bê bết máu! Thiếu Úy Nguyễn Văn Quang*, đi sau xe thiết giáp thì đang gượng đứng dậy, hai tay xoa khắp người xem có bị thương chỗ nào không, Hạ Sĩ Danh-Thon, người mang máy truyền tin của Th/Úy Quang nằm sấp bất động, ngực đè lên máy truyền tin PRC25, tôi lật người Thon lại, một viên đạn xuyên qua máy truyền tin anh đeo trước ngực, xuyên qua áo giáp, trở ra sau lưng một lỗ nhỏ, máu chưa kịp thấm ra ngoài. (* Thiếu Úy Quang Khóa 18 Võ Khoa đã tử trận một năm sau đó), cách đó vài mét, anh phóng viên ngồi dựa lưng vào tường, mặt nhăn nhó, chắc là lúc bị Đường kéo té xuống đất đau lắm, nhưng anh ta vẫn còn đủ sức đưa máy lên bấm liên tục. Khi máy nhắm về phía tôi, người vừa ra lệnh “lôi” anh ta xuống đất nên anh ta lắc-lắc cái đầu tỏ ý “ghê quá” và đưa ngón tay cái lên trời, ý anh muốn nói là may mắn vừa thoát chết. Tôi tiến lại bắt tay anh và nói đùa:

-Về nhà nhớ mua heo cúng, lần sau ráng giữ lấy cái “gáo dừa” nghe không.

Anh nắm chặt tay tôi như muốn nói thêm điều gì nhưng rồi lại vội vàng tiếp tục đưa máy chụp nhiều tấm hình. Đến lúc này tôi mới biết là xe thiết giáp đã bị 2 trái B40 bắn vào xích và pháo tháp. Pháo tháp là một khối sắt dày, đạn B40 không phá được nhưng sức nổ đã làm bay những gì xung quanh, sức nổ đã làm bay đầu

anh trưởng xa thiết giáp, còn phần thân dưới có lẽ đã bị đứt ra và lọt vào trong lòng xe rồi! Nếu anh phóng viên còn bám theo pháo tháp để chụp hình thì không biết sẽ ra sao? Tôi không hối hận khi cương quyết đuổi anh ta xuống xe.

Kể từ đó anh phóng viên, tôi và Đường kết thân với nhau như anh em, chụp với nhau vài tấm hình để làm kỷ niệm và anh phóng viên đưa tôi và Đường về nhà trong khu cư xá Phú Lâm để giới thiệu với chị ấy và các con anh. Chị ấy phúc hậu hiền lành còn mấy cô con gái thì xinh xắn nhí nhảnh dễ thương ở độ tuổi lên 10. Thấy bố ngồi nói chuyện với các chú lính, các cô có vẻ tò mò, thập thò bên song cửa nhìn huy hiệu con Trâu Điền trên cánh tay áo trận của Đường rồi cười khúc khích.

Chúng tôi kết thân với nhau chưa được bao lâu thì VC tấn công đợt 2 vào tháng 5/1968, đại đội tôi phải liên tục tham dự các mặt trận khắp Saigon và ngoại ô nên chưa có dịp gặp lại người anh phóng viên.

Tháng 9/1968, sau khi Saigon, Chợ Lớn thanh bình trở lại thì TĐ2 đi hành quân vùng quận Khiêm Hạnh Tây Ninh. Ngày 17/9/1968, Tiểu Đoàn Trâu Điền nhảy trực thăng vào mặt khu Bời Lời và đã đụng nặng với một trung đoàn VC, Trung Úy cố vấn Mỹ Joe Bargerstock, bị thương nặng vào vai và bị lạc vào tuyến VC, Đường được tôi giao nhiệm vụ đi cứu Joe và Đường đã cứu được Joe về an toàn. Sau cuộc hành quân đó, Đường được cố vấn Mỹ thưởng huy chương Bronze Star. Thiếu Tá Lê Đình Bảo, Trưởng Phòng Chính Huấn Sư Đoàn TQLC tặng cho Đường chiếc xe honda. Đường tỏ ý muốn đi thăm và khoe chiến công với người anh phóng viên. Tuy đang cấm trại nhưng tôi hiểu ý nên cũng cho chú em “nhảy dù” về thăm người anh, do đó chúng tôi mới biết anh đã tử trận trong Mậu Thân đợt hai rồi!

Đường căn môi rồi nói với tôi:

Cứu được cố vấn Mỹ mà không cứu được anh mình! Buồn quá! Tức quá!

Thảm thay, sau khi về thăm anh, trong chuyến hành quân sau đó thì tôi bị trọng thương và Đường tử trận. Một trong những tấm hình chụp làm kỷ niệm, có một tấm chụp chung 3 anh em, chưa đầy một năm sau thì hai người đã ra đi vĩnh viễn, một người bị trọng thương. Dù không tin dị đoan hình chụp 3 người, nhưng mỗi khi nghĩ đến, tôi cũng cảm thấy bất an.

Hơn 40 năm sau, ở Little Saigon, thủ đô của người Việt tỵ nạn CS, trên tờ KBC Hải Ngoại trong mục thư Tiên Tuyên & Hậu Phương, tôi đọc được lá thư với cái tựa đề: “Người Yêu Trâu Điền”.

Trên các trang báo lính, thường có mục “thư tiên tuyên, thư hậu phương” mà nhân vật trong các thư chỉ là tưởng tượng. Đã có một thời Thiếu Tá Huỳnh Văn Phú, Trưởng Phòng Tâm Lý Chiến SĐTQLC, giao mục này cho tôi với cái tên là “Kim Chi”, em gái hậu phương Kim Chi đã viết thư cho các anh tiên tuyên, nay trong lá thư này, chính 2 chữ “Trâu Điền” khiến tôi đọc kỹ hơn.

Tác giả Phượng T.. kể lại câu chuyện một anh lính Tiểu Đoàn Trâu Điền về giải tỏa địch ở cư xá Phú Lâm trong dịp tết Mậu Thân 1968, thân phụ Phượng T.. đã chụp được tấm hình người lính này, một tấm hình đẹp và oai hùng nên ông tặng cho con gái khi cô mới chỉ là một nữ sinh lớp Đệ Lục. Cô nữ sinh ép hình người lính trong cuốn nhật ký bé nhỏ. Chuyện đau lòng là sau đó thân phụ Phượng T.. bị VC sát hại khi chúng tấn công vào Saigon đợt hai tết Mậu Thân. Thương nhớ cha, cô giữ mãi tấm hình người lính và rồi tấm hình đó cũng bị thất lạc cùng với cuốn nhật ký bé nhỏ vào ngày 30/4/1975. Cuối lá thư cô Phượng T.. ở Phú Lâm A Chợ

Lớn Saigon Mậu Thân 1968 viết:

***

“Lá thư này em viết mà không bao giờ gửi, vì em đâu biết anh Trâu Điền đang ở nơi nào trên mảnh đất chiến tranh đầy thống khổ của dân tộc Việt Nam mình. Em viết lá thư này như một nhu cầu yêu thương dành cho anh Trâu Điền, người bạn trẻ của Ba. Hình ảnh Ba và anh Trâu Điền luôn gắn liền nhau trong lòng em. Với lòng mong mỏi người anh Trâu Điền vẫn còn sống sót đâu đó sau cơn hồng thủy, biết rằng trên mặt đất này vẫn còn có một người nhớ tới anh Trâu Điền ngày xưa”.

***

Một sự vô tình trùng hợp hay đây chính là tâm sự thật của con gái người phóng viên chiến trường ngày xưa ở cư xá Phú Lâm mà tôi đã có dịp nhận làm anh?

Nếu đúng là những cô bé, con anh phóng viên, núp sau rèm cửa, cười khúc-khích khi nhìn thấy cái hình con Trâu Điền trên vai áo trận của Hạ Sĩ 1 Bùi Ngọc Đường thì... Đường không còn “sống sót đâu đó” nữa, mà Đường đã tử trận ở chiến trường rồi tác giả Phượng T. ơi!

“MỞ CỬA THÀNH DỰ ĐỊCH”

Đại đội tôi bị khựng tại đường Phú Định, cobras đến rồi đi, thiết giáp đến rồi bị bắn cháy, địch vẫn cố thủ trong dãy nhà lầu bên kia bãi sình lầy, TQLC đâu phải mình đồng da sắt mà liều mạng chiếm mục tiêu bằng mọi giá? Và lại trời đã về chiều rồi tối, tôi được lệnh đóng quân đêm, lấy đường Phú Định làm tuyến phòng thủ án ngữ, bắt tay với tôi là ĐĐ4 của Vũ Đoàn Doan.

Một đêm bình yên, nhưng mới vừa hừng Đông là súng nổ tung bùng sau lưng chúng tôi, trong Chợ Lớn, khu vực Soái Kinh Lâm, chính khu vực này hôm trước chúng tôi làm tuyến xuất phát tiến về Mũi Tàu Phú Lâm, làm gì có địch. Tôi gọi máy hỏi Tiểu Đoàn thì mới biết BĐQ (hình như TĐ35/BĐQ) đụng VC.

Tôi cho thám thính tình hình để chuẩn bị tấn công mục tiêu hôm qua thì địch hoàn toàn im lặng, nhưng phát giác khu sinh lầy và ruộng rau muống không phòng thủ đêm qua đã bị cày nát vì dèp râu, số lượng địch thoát ra bằng đường này ước chừng vài chục tên chứ không ít.

Tôi biết ngay là địch đã rút khỏi mục tiêu của tôi, nhưng thay vì rút ra về hướng rừng thơm Lý Văn Mạnh thì chúng lại chui đầu vào Chợ Lớn để bị BĐQ thịt. Không lẽ sự lơ là phòng thủ của tôi vô tình “mở cửa” cho địch chui vào rọ của BĐQ. Tôi thấy có cả trực thăng quân trên trời để yểm trợ cho BĐQ. Có lẽ vì không có giao liên dẫn đường nên lũ ngợm về thành phố, lạc đường đâm đầu vào chỗ chết. Điều buồn là một biến cố bất ngờ, trực thăng bắn lầm vào trường Phước Đức, nơi BĐQ đặt Bộ Chỉ Huy HQ khiến một số sĩ quan cấp tá bị tử thương và bị thương. Nguyên nhân đạn lạc chưa có lời giải.

***

Chỉ vì vui Xuân quên nhiệm vụ để VC xâm nhập vào thành phố lúc ban đầu, nhưng chúng không chiếm được bất cứ điểm trọng yếu nào, chúng bị quân ta lùng, bao vây và diệt, không có lối thoát nên chúng đành nằm chịu trận gọi là có thủ đến tan xác hay ra đầu hàng. Tài liệu đã chứng minh VC đã tồn thất nặng nề, lực lượng kiệt quệ một thời gian dài sau Mậu Thân, nếu nói cho vui là mở cửa thành dụ địch thì cũng có lý.

(Hình).

Các đại đội trưởng TĐ2 tham dự trận Mậu Thân.
R-L: Tiền K20, Doan K19, Hợp K19, Cấp K19 (bị
thương sau Mậu Thân, hình này do TĐT Nguyễn Xuân
Phúc chụp khi về

www.bietdongquan.org